

A szakszervezetek megyei tanácsainak új feladatairól és a szakszervezeti mozgalom időszzerű kérdéseiről tárgyalt a SZOT ötödik teljes ülése

Pénteken reggel 9 órakor az ÉDOSZ székházának nagytermében megkezdődött a Szakszervezetek Országos Tanácsának ötödik teljes ülése. A tanácskozáson megjelent Fock Jenő elvtárs, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, Sándor József elvtárs, az MSZMP Központi Bizottságának tagja, a Központi Bizottság párt- és tömegszervezeti osztályának vezetője.

Az ülést Karakas László, az ÉDOSZ főtitkára nyitotta meg. Ezután Gáspár Sándor, a Szakszervezetek Országos Tanácsának főtitkára tartott beszámoló a szakszervezeti mozgalom időszzerű kérdéseiről és feladatairól a szocializmus építésének gyorsításában.

A SZOT főtitkára mindenekelőtt áttekintést adott a nemzetközi helyzetről, s méltatta a világ közvéleményét leginkább foglalkoztató eseménynek, Hruscsov elvtárs amerikai látogatásának jelentőségét.

A szakszervezetek időszzerű kérdéseiről szólva Gáspár Sándor a többi között a következőket fejtegette:

— Ma már olyan helyzetben vagyunk — hangzott —, hogy új célt nem kell kitűzni, nincs szükség semmiféle „vonalkorrekcióra”.

A szakszervezetek 19. kongresszusán elhatározott főcélok világosak, egyértelműek, s ezek alapján továbbra is eredményesen végezhetjük munkánkat.

A SZOT negyedik teljes ülése határozatának megfelelően a szakszervezetek a minisztériumokkal közösen általában helyesen, szakszerűen jelölték meg a kongresszusi verseny céljait. A dolgozók szívesen segítik a szocializmus építésének gyorsítását, felajánlásaink többsége konkrét, ellenőrizhető.

Az első fél évben erre az évre 2,8 milliárd forint értékű felajánlást tettek a dolgozók, ebből a fél év végéig 1317 milliót teljesítettek.

A hibák és a reális lehetőségek felméréseivel a második fél év elején további kiegészítő vállalások születtek. S a felajánlások összértéke jelenleg már 3 milliárd forintra tehető.

A márciusi parthatározatból fakadó feladatok végrehajtása általában jól halad. Ahhoz azonban, hogy célunkat elérjük, a második fél évben a szocialista ipartól még mintegy 2,2 milliárd forint értékű árutöbbletet várunk, s az is fontos, hogy a termelékenység fél év alatt hét százalékkal növekedjen.

Nagyobb gondot kell fordítani a műszaki fejlesztésre, a műszaki fejlesztési alap helyes felhasználására, s fokozottabban igénybe kell venni a rövidlejárattal beruházási hiteleket.

Tovább kell javítani a munka szerveztségét üzemeken belül és üzemek között egyaránt.

A termeléssel kapcsolatos szervező tevékenységben számos lehetőséget még mindig nem használtunk ki. A szakszervezetek egy részénél nem tervszerű az új technikai eljárások, munkamódszerek elterjesztése. Nem terjed elég széles körben a Fémáru és Szerzemépgyár dolgozóinak kezdeményezése a gyártmányok műszaki fejlesztésére.

Igen helyes, hogy a kongresszusi munkaversenyben a kollektív versenyformák kerültek előtérbe.

Különösen figyelemreméltó és a jövőre vonatkozóan is nagyjelentőségű a szocialista címért folyó brigád mozgalom. E mozgalom további terjedéséhez mind a mozgalmi, mind a gazdasági vezetőktől segítséget várnak a dolgozók.

Az üzemek helyesen teszik, ha lehetőségeikhez képest, erkölcsi és anyagi elismerésben részesítik az eredményesen dolgozó brigádok tagjait.

A SZOT Elnöksége megállapította, hogy a párt Központi Bizottságának március 6-i határozata nyomán, a különböző feladatok egész sorát a tervezettnél hamarabb hajthatják végre, s így

a munkások és alkalmazottak reálbére a hároméves terv vége helyett már 1959 első felére körülbelül hat százalékkal emelkedett.

A munkások és alkalmazottak átlagkeresete 3,5 százalékkal múlta felül az előző évit. Egyedül a bértartalékolás jelentős csökkentésével, 0,8 százalékkal növekedtek a bérek. A jövedelemnek növekedéséhez hozzájárult a fogyasztói árak kedvező alakulása és a foglalkoztatottságnak a tervezettnél gyorsabb növekedése is.

Az idén körülbelül 2–2,5 százalékkal vásárolhat olcsóbban a lakosság, mint egy évvel ezelőtt.

Gáspár Sándor főtitkár a nemrég lezajlott szakszervezeti választásokról szólva elmondotta: felszínre kerültek a szakszervezeti mozgalom legértékesebb embeire az alapszervi választásokon.

A mozgalom demokratizmusa lehetővé tette mindenütt, hogy a munkások ügye iránt a legodaadóbb emberek kerüljenek vezető pozícióba, olyanok, akik képviselik a munkásság, a munkáshatalom alapvető érdekeit.

Az új vezetőket minden rendelkezésre álló módon segíteni kell — mondotta a SZOT főtitkára.

Gáspár Sándor beszámolóját vita követte.

A vitában elhangzottakra Gáspár Sándor, a SZOT főtitkára válaszolt. Ezután Haruscsák József, a számvizsgáló bizottság elnöke előterjesztette a számvizsgáló bizottság jelentését, majd Horn Dezső, a SZOT elnökség-

nek tagja, javaslatot terjesztett elő a szakszervezetek megyei tanácsainak megerősítésére, hatáskörük bővítésére, feladataik növelésére és a falusi szakmaközi csoportok létrehozására.

A Szakszervezetek Országos Tanácsa elhatározta, hogy a szakszervezetek megyei tanácsait eddig koordináló szerepük helyett a megyékben irányító, ellenőrző feladattal bizzák meg.

Az SZMT-ék munkájukat a SZOT és a szakszervezetek központi vezetőségeinek határozatai alapján a területi bizottságok segítségével végzik. Most lehetőség nyílik arra, hogy a szakszervezetek megyei tanácsai az eddigieknél egységesebben és egyidőben mozgósítsák a megye szakszervezeti szerveit, és a szervezett dolgozókat a soronlévő feladatok megoldására.

A mostani határozat végrehajtásával erősödik az együttműködés a megyei, párt, állami és társadalmi szervekkel, az eddigig összehangoltabban tevékenykedhetnek közösen a párt politikájának végrehajtásában. Az alapszervezetek irányítása is közvetlenebb lesz. Nagyobb lehetőség nyílik a szakszervezetek anyagi erőinek, kulturális, sport és egyéb, a dolgozók kulturáliságát, szórakozását szolgáló eszközök tervszerűbb felhasználására.

A SZOT ötödik teljes ülése foglalkozott a községekben folyó szakszervezeti munka javításának módjaival is.

Elhatározták, hogy létre kell hozni a községi szakmaközi csoportokat. A csoportok feladata a szervezett dolgozók politikai és kulturális nevelése.

s részt vesznek a községpolitikai tervek kialakításában, végrehajtásában. A csoportok bevonják majd munkájukba a községben lakó, de másutt dolgozó szakszervezeti tagokat.

Pohár mellett

Furcsa, szövevényes útjai vannak a népszerűségnek: nem lehet kiszámítani hol terem, hol kezdenek el valakiről — beszélni. Néha különösképpen válságba kerül, s az is megesik, hogy pohár mellett — no persze nem részegen — hullanak ki az egyszerű emberek szájából a szeretet és a megbecsülés szavai.

A pápai kiskocsmában nyolcan ülték körül az asztalt. Kőművesek. Illetve építő munkások, mert volt közöttük az építő vállalatnál dolgozó gépkocsivezető, mérnök, s ki tudja még mi nem. Egy pohár sör mellett beszélgettek — a zenészek álmosan húzódtak félre, látták, itt nem mulatásról van szó. Miről beszélgettek? Egy orvosról.

— Megmentette a kisfiam életét — mesélte az egyik. — Munkából szaladtam haza, az asszony üzent értem, rosszul van a gyerek. A nyolc éves. Rohanok haza motorkerékpáron, a gyerek fetreng a fájdalomtól, egyik ágyból ki, a másikba be, pokoli görcsei lehettek és folyton azt kiabálta: „Édesapám, ne engedjétek meghalni, vigyetek Pestre repülőgéppel.” Megyek — dehogyan megyek: száguldok — Ugodra a körzeti orvosért. A Szili doktor van ott, éppen oltott, tele volt a váróhelyisége. Mondom, mi a helyzet. Adja a tüt a felesége kezébe, mert az is ért hozzá, veti le a köpenyt, s mondja: csak menjek vissza, majd utolér. Utol is ért az autóján az országúton, nem kímélte a gázt, pedig én is ugyancsak hajtottam... Az utolsó pillanatban érkezett, de sikerült megmenteni a fiút.

Az emberek hallgatják az ugodai körzeti orvos történetét, s bólogatnak:

— Rendes ember.

— Emberséges ember.

Amiből talán az sem von le semmit, hogy történetesen — egy pohár sör mellett mondják.

A múlt évinél előnyösebb feltételek mellett lehet értékesítési szerződést kötni az 1960. évi termésű kenyérgabonára

A megyei terményforgalmi vállalatok felvásárlóhelyein ez évben már az őszi vetések indulásakor megkezdik a terményértékesítési szerződések kötését, mind a termelőszövetkezetekkel, mind az egyéni termelőkkel az 1960. évi termésű búzára és rozsrára.

Azok a termelőszövetkezetek és egyéni termelők, akik a várható kenyérgabona feleslegük értékesítésére 1959. december 15-ig szerződést kötnek, az áru átadásakor — az átadás időpontjában és helyén érvényes állami felvásárlási áron felül mázsánként 10 forint szerződéses felárban is részesülnek. A megkötött szerződés alapján a termelőszövetkezetek az illetékes bankfioktól rövidlejárattal bankhitelt igényel-

hetnek, az egyéni termelők pedig mázsánként 60 forint kamatmentes előleg folyósítását kérhetik a szerződést kötő felvásárló szervtől.

A szerződés feltételei előnyösebbek a múlt évinél, mert akkor a bankhitel, illetve az előlegek folyósítása csak január 1-től kezdődött.

A szerződés egyrészt értékesítési biztonságot nyújt, másrészt a hitel, illetve előleg révén részben fedezetet biztosít a termelés költségeire, továbbá a szabadfelvásárlási áron felül fizetett szerződéses felár többlet jövedelmet jelent a termelők számára.

A szerződéskötéssel kapcsolatos részletes felvilágosításokat a felvásárlók adják meg az érdeklődőknek. (MTI)

OVALOV:

37

A r é z g o m b

Bűnügyi történet a kémek aknamunkájáról a háború alatt

Ugyanezt vontam le Zseleznov is utazásunk alkalmával, márpedig ő nálam jóval tapasztaltabb volt. Talán Edinger azt hitte, hogy Jankowskát az én megbízásomból telefonál és olyan embernek akart mutatkozni, aki állja a szavát. Láttam, hogy Blake számára ezek után nem marad más hátra, mint beállni a németek szolgálatába, de azt is megállapította, hogy Blake nem közönséges kém, azért vele csak a „becsületszó” alapján lehet tárgyalni... Ebben a világban, amelyben felbredtem, minden, de minden eszköz megengedett volt a játszmában... És megkönnyebbülten állapítottam meg, hogy Edinger ezúttal nem vezetett félre.

— Hiszen ez besugár! — ismételt. — Szofja, maga nagyon illojálisan viselkedett velem szemben. Képzeld csak el, ha véletlenül nem mondom magának igazat. A vesztemet okozhatta volna. Edinger abban a pillanatban a nyomomba vetette volna magát... — Ez esetben a világon senki sem menthette volna meg, mert nincs visszaútja — helyeselt cinikusan Jankowska. — Nem is ajánlom, hogy engem kihagyjon a számításából. Maga még egészen járhatlan ezekben a dolgokban és a németeket nem könnyű félrevezetni! Ez nyugtalanít engem is; azért kérdeztem, hogyan boldogultak... — Odaléptem hozzá és végigsimítottam a homlokomon. — Legyen okos, egyikünk sem jár jól, ha veszekszünk — mondta békítően. — Mit akart magától Edinger?

Az ördög tudta, miféle kapcsolatai és lehetőségei voltak. A vitának nem sok értelmét láttam, és abban sem voltam bizonyos, nem tudott-e meg valamit az Edingerrel folytatott beszélgetésünkről, valakitől az obergruppenführer környezetéből. Így hát elhatároztam, hogy nem nagyon rugaszkodom el az igazságtól.

— Azt kérte, mutassam meg neki azt a leadót, amelynek segítségével Blake Londonnal érintkezett — vallottam be olyan keserves arckifejezéssel, mintha Jankowska kikényszerítette volna bőlelem a vallomást.

— Leadó?! — kiáltott az asszony. — De az csak egy blöff.

— Hogyhogy blöff? — kérdeztem. — Talán Blake-nek nem volt leadója?

Jankowska vállat vont. — Én sohasem hallottam semmiféle leadóról. Persze, azért lehetett, és a németek valami úton-módon kiszimatolták. De maga... Ez nagyon kockázatos dolog... beugratni a németeket! Maga sem tud semmit a leadóról, komédiázni pedig nem lehet sokáig. Az életével játszik!

Gúnyosan néztem Jankowskára.

— No és, ha én megtaláltam a leadót?

— Maga?! — Most őszintén csodálkoztam. — Hogyan találta volna meg?

— Itt a dolgozószobában találtam bizonyos nyomokat, amelyeknek ismeretében... Mindezt úgy mondtam, mintha a világ legtermészetesebb dolga

lenne egy titkos leadóra akadni, amelyen az angol titkos szolgálat vezetőivel lehet érintkezni.

Jankowska tágra nyitotta a szemét.

— Komolyan mondja?

— A lehető legkomolyabban.

— És megtalálta a leadó helyére vonatkozó feljegyzéseket itt ebben a szobában?

— Meg.

— És hogyan?

— Az az én titkom.

— És tudja a hívójeleket és a rejtjeleket is?

— Nagyjából.

— És ezt az ajándékot vitte Edingernek?

— Majdnem.

— No, hát tudja... — Jankowska szeméből őszinte elragadtatás sugárzott. — Ez nagy melegség volt magától!

Néhány percre elhagyta megszokott önrúdját, és az erős férfifirt rajongó, igazi nő tört ki belőle.

— Igazán örülök, hogy nem csalódtam magában. — Leült a karosszékre, és rágyújtott egy cigarettára. — Úgy érzem, maga egyre kedvesebb lesz számomra.

En azonban óvakodtam ennek a nőnek a községétől. Ki tudja, miért ölte meg Blake-et?

— Ezt aligha hiszem — mondtam melábusan, és az ablakhoz léptem. — Azt hiszem, önmagán kívül senkit sem tud szeretni.

Jankowska nem szólt, csak idegesen elnyomta cigarettáját, és még sokáig némán ült. Végül felállt, és csendesén, minden búcsúszó nélkül távozott.

Eljött a péntek. A keddi vagy pénteki napot jelölték meg nekem, amikor öt és hét óra között találkozhattam valakivel, a dómmal szemben lévő könyvesboltban...

A templom, amely a XIII. században épült, egyike volt Rigá legszébb műemlékeinek, átvesztelte a bombázásokat, épségben maradt mind ez ideig, és ma is dísz a régi Dóm térnek.

Ebben a kerületben minden nagyon tetszett nekem, a régi templom is, a hozzávezető keskeny utcákkal, a gót stílusban épült házak és a macskafej-kövekkel kirakott utak...

Mindenből letűnt századok levegője áradt, minden az idő múlását idézte az ember emlékeztetőbe.

Az Izvesztikova utcán mentem, amelyen számtalan üzlet és boltocska sorakozott, s amelyen élénken rajzott a sok járókelő.

Aki sohasem járt erre azelőtt, semmi különösebbet nem vett volna észre, csak az üzletek tömegét, az emberek áramlását látta volna. En azonban korábban is jártam ezen az utcán — mindössze néhány hónappal ezelőtt — és mást is észrevettem: itt egy üzlet ma is nyitva, de mellette egy másik üres üzlet lehúzott redőnnel, üres kirakattal, odább még egy... Azután megint egy üres helyiség, lezárt ajtó...

(Folytatjuk)